

ODPIS

Sygn. akt II SA/Wr 598/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sygn. akt II SA/Wr 598/17
Dnia 9 lutego 2018 r.
Odpis postanowienia
o stwierdzeniu prawomocności
Referenduządowy w Województwie Sądzie Administracyjnym
we Wrocławiu Michał Kazek
na podstawie art. 189 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.
prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi
(t.j. jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.) stwierdza
że orzeczenie z dnia 9 listopada 2017 r.
jest prawomocne od dnia 2 lutego 2018 r.
Na oryginale właściwy podpis.
Za zgodność z oryginałem
Stwierdzam

SPECJALISTA

Izabela Szczerbińska

Dnia 9 listopada 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis

Sędziowie: Sędzia WSA Olga Białek

Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski (spr.)

Protokolant: Starszy asystent sędziego Katarzyna Grott

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Udanin
z dnia 25 września 2014 r. Nr XLVIII.210.2014
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu
Gościśław

oddala skargę na § 24 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2,
I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a także części graficznej planu w zakresie tych
terenów; § 21 pkt 4 w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3,
I.KDW/5, I.KDW/6; § 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4,
I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów; §
29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b; § 30 pkt 2 lit. a; § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
REFERENT

Ewa Trojan

UZASADNIENIE

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Nr XLVIII.210.2014 z dnia 25 września 2014 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Gościszów. Organ nadzoru zaskarżając powyższą uchwałę w części opisanej poniżej, zarzucił Radzie Gminy podjęcie:

1. § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu polegającym na naruszeniu art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 ze zm.; zwana dalej „u.p.z.p.”) poprzez wprowadzenie możliwości dowolnego ustalania przebiegu korytarzy napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia i wraz z nimi ustalonego w planie zakazu zabudowy pewnych obszarów z pominięciem procedury zmiany planu miejscowego;
2. § 7 ust. 19 oraz § 15 ust. 4 uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 2, § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu zgłaszania oraz oznakowania przeszkód lotniczych (Dz. U. Nr 130, poz. 1193 ze zm.);
3. § 9 pkt 14 lit. a uchwały z istotnym naruszeniem art. 19 ust. 3, art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p.;
4. § 14 pkt 2 uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587; zwane dalej „rozp.M.I.”) poprzez brak określenia terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego;
5. § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i”, § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” uchwały z istotnym naruszeniem art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 1205 ze zm.; dalej jako u.o.g.r.l.), poprzez brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych zaszeregowanych do klas bonitacyjnych I-III;
6. § 24 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5,

I.KDW/6, a także rysunku planu w zakresie tych terenów oraz § 21 pkt 4 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6 z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 9 lit. a rozp.M.I., poprzez brak określenia parametrów (szerokości) ww. dróg wewnętrznych;

7. § 21 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9 a także rysunku planu w zakresie tych terenów z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w zw. z § 4 pkt 9 lit. a i b rozp.M.I. w zw. z art. 4 ust. 3a ustawy o gospodarce nieruchomościami, art. 2 pkt 12 i 13 u.p.z.p., § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 ze zm.);
8. § 29 pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit. c rozp.M.I.;
9. § 46 ust. 1 uchwały we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” z istotnym naruszeniem art. 28 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 12 i art. 36 ust. 4 u.p.z.p.

Jednocześnie Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Udantin wniosła o oddalenie skargi w całości. W ocenie Rady zaskarżony plan został sporządzony w uwzględnieniu wszelkich zasad sporządzania planów miejscowych, a podniesione zarzuty należy uznać za bezzasadne.

Odnosnie zarzutu naruszenia § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały Rada wyjaśniła, że wyznaczona na rysunku planu strefa ochronna od napowietrznych linii elektroenergetycznych została oznaczona dla istniejących napowietrznych linii energetycznych średniego napięcia 20 kV. Plan miejscowy w § 13 ust. 1 dopuszcza jednak likwidację istniejących linii, zmianę technologii i ich skablowanie lub zmianę przebiegu. W związku z powyższym w dostosowaniu do stanu faktycznego należy wyznaczyć strefy ochronne z zachowaniem ustaleń § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej I” i § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej I” uchwały strona przeciwna wyjaśniła, że na terenach rolnych istnieje w chwili obecnej napowietrzna infrastruktura techniczna, tym samym plan dopuszcza istniejącą infrastrukturę techniczną i umożliwia w przyszłości jej przebudowę. Na terenach rolnych o klasach bonitacyjnych I-III

wymagana jest zgoda na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne. Tym samym wykluczone są nowe inwestycje wymagające wyłączenia z produkcji rolnej.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 24 uchwały Rada Gminy Udanin wyjaśniła, że fizyczny układ drogowy uniemożliwia tekstowe określenie szerokości dróg. Projektowane drogi wewnętrzne mają nieregularne kształty, w tym poszerzenia na skrzyżowaniach z innymi ciągami komunikacyjnymi oraz poszerzenia na zakrętach i w związku z tym, podobnie jak w przypadku pozostałych terenów przeznaczonych pod drogi w planie i nie zakwestionowanych przez organ nadzoru, jednoznaczne określenie ich szerokości w części tekstowej planu jest niemożliwe. Podkreślono również, że załączniki graficzne do planu, sporządzone są w skali, a tym samym umożliwiają dokonanie pomiaru szerokości dróg w każdym miejscu.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 21 uchwały stwierdzono, że jego konstrukcja jest całkowicie chybiona. Po pierwsze, wszystkie działki, na których znajdują się projektowane elektrownie wiatrowe (EW) mają bezpośredni dostęp do dróg publicznych. Po drugie, elektrownie wiatrowe stanowią tzw. urządzenia infrastruktury technicznej. Skoro w ocenie Rady w kontekście decyzji planistycznych elektrownie wiatrowe nie muszą dysponować dostępem do drogi publicznej, to brak postanowień w przedmiocie takiego dostępu nie może przesądzać o nieważności planu w zakresie odnoszącym się do tych elektrowni. Elektrownie wiatrowe to urządzenia techniczne, bezobsługowe (są one obsługiwane i monitorowane za pomocą systemu informatycznego SCADA). Podobnie jak linie elektrotechniczne zasadniczo nie potrzebują bezpośredniego połączenia z drogą publiczną. Nawet w sytuacji wystąpienia awarii elektrowni wiatrowej wymagającej dokonania napraw na miejscu, zawsze istnieje możliwość dostępu do elektrowni wiatrowej sprzętem specjalistycznym lub poprzez utworzenie drogi tymczasowej.

Odnosnie zarzutu dotyczącego § 29 pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c uchwały strona przeciwna stwierdziła, że dla terenów oznaczonych symbolami II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2 została dopuszczona wolno stojąca zabudowa mieszkaniowa, dla której ustalono liczbę miejsc parkingowych wprost w § 12 ust. 6 pkt 2 i 3. Dla terenów oznaczonych symbolami II.US/1 oraz dopuszczonych lokali mieszkalnych na terenach II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2 ustalono liczbę miejsc parkingowych w § 12 ust. 6 pkt 5 uchwały. Dopuszczone w planie lokale mieszkalne stanowią bowiem część przeznaczenia

podstawowego.

W kwestii pozostałych zarzutów Rada Gminy pozostawiła je do rozstrzygnięcia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny.

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r. (sygn. akt II SA/Wr 512/15) Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu stwierdził nieważność § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a, § 7 ust. 19, § 15 ust. 4, § 9 pkt 14 lit. a, § 14 pkt 2, § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i”, § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i”, § 24 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6 a także części graficznej planu w zakresie tych terenów, § 21 pkt 4 w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1w, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, § 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9 a także części graficznej planu w zakresie tych terenów, § 29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c, § 46 ust. 1 we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” zaskarżonej uchwały.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła Rada Gminy Udanin, po rozpatrzeniu której wyrokiem z dnia 13 czerwca 2017 r. (sygn. akt II OSK 177/16) Naczelny Sąd Administracyjny sprostował zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce słów „Nr XLVIII.215.2014” wpisał słowa „Nr XLVIII.2010.2014” oraz w miejsce słów „I.KDW/w” wpisał słowa „I.KDW/1” (pkt 1), uchylił zaskarżony wyrok w części w jakiej stwierdzono nieważność: paragrafu 24 uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów; paragrafu 21 pkt 4 w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6; paragrafu 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów; paragrafu 29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b; paragrafu 30 pkt 2 lit. a; paragrafu 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c (pkt 2), w pozostałej części skargę kasacyjną oddalił (pkt 3) oraz zasądził od Wojewody Dolnośląskiego na rzecz Rady Gminy Udanin kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego (pkt 4).

Po powrocie akt sprawy do WSA we Wrocławiu, sprawa została zarejestrowana pod nową sygn. akt II SA/Wr 598/17.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 oraz § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1066 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola, o której mowa powyżej, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie zaś do art. 3 § 2 pkt 5 P.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej wykonywana przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 2 pkt 6 P.p.s.a.). W myśl zaś art. 147 § 1 P.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Należy również zwrócić uwagę na przepis art. 190 P.p.s.a., zgodnie z którym sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny. Związanie sądu administracyjnego oceną prawną, o jakiej mowa w art. 190 P.p.s.a. oznacza, że nie może on formułować nowych ocen prawnych, sprzecznych z wyrażonym we wcześniejszym orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego poglądem, jak również nie może odstąpić od wskazań co do dalszego postępowania. Użyte w art. 190 P.p.s.a. pojęcie „wykładni prawa” należy rozumieć, jako wyjaśnienie znaczenia przepisów prawa. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie przyjmuje się, że „związanie wykładnią prawa” oznacza wykładnię przepisów prawa materialnego, procesowego, jak i kwestii zastosowania określonego przepisu prawa jako podstawy do wydania określonego aktu. Przez ocenę prawną rozumie się powszechnie wyjaśnienie istotnej treści przepisów prawnych i sposobu ich stosowania w rozpoznawanej sprawie, zaś wskazania co do dalszego postępowania stanowią z reguły konsekwencje oceny prawnej. Dotyczą one sposobu działania w toku ponownego rozpoznania sprawy i mają na celu wskazanie kierunku, w którym powinno zmierzać przyszłe postępowanie dla uniknięcia wadliwości.

Powyższe uwagi mają znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem w

wyroku z dnia 13 czerwca 2017 r. (sygn. akt II OSK 177/16) Naczelny Sąd Administracyjny przesądził w zasadzie kwestie dotyczące pozostałych do skontrolowania zarzutów odnoszących się do § 24 zaskarżonej uchwały w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów; § 21 pkt 4 w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6; § 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów; § 29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b; § 30 pkt 2 lit. a; § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c.

Powtarzając zatem za NSA, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., w brzmieniu obowiązującym w chwili podjęcia zaskarżonej uchwały, naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Naruszenie zasad sporządzenia planu ma miejsce, gdy uregulowania w nim zawarte są sprzeczne z przepisami zarówno z zakresu planowania przestrzennego jak i przepisami odrębnych ustaw, które mają wpływ na merytoryczną zawartość miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zasadniczo więc umieszczenie w planie regulacji sprzecznych z prawem lub brak uregulowań wymaganych przez prawo powoduje naruszenie zasad sporządzania planu i jest podstawą do stwierdzenia jego nieważności w określonym zakresie. Kolejną przesłanką z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. jest istotne naruszenie trybu sporządzania planu. W tym przypadku chodzi o naruszenie przepisów, które regulują procedurę uchwalania planu miejscowego zasadniczo określoną w art. 17 u.p.z.p. Podkreślić należy, że naruszenie procedury musi mieć charakter istotny tzn. niepodjęcie przewidzianej przepisami czynności czyni wadliwym uchwalony w ten sposób plan. Kolejną przesłanką stwierdzenia nieważności planu jest naruszenie właściwości organów w zakresie uchwalania planu, co sprowadza się do tego, że organ niedopełnia lub wykracza poza swoje kompetencje odnośnie do nadanych mu prawem uprawnień w zakresie kształtowania postanowień planistycznych.

Zawartość merytoryczną planu zasadniczo określa art. 15 ust. 1 u.p.z.p., który stanowi, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. W ust. 2 tego przepisu

wskazane zostały elementy, które należy zamieścić w planie obowiązkowo, natomiast w ust. 3 wymieniono elementy fakultatywne, które należy umieścić w planie miejscowym zależnie od potrzeb tj. w zależności od okoliczności, które występują na danym obszarze objętym planem lub zamierzeń, które przewiduje plan.

Uszczegółowienie norm zawartych w art. 15 u.p.z.p. znajduje się w rozp.M.I. w szczególności w § 4 określono wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego.

Uwzględniając wytyczne NSA, Sąd dokonując kontroli zaskarżonej uchwały stwierdził, że niezasadnym jest stwierdzenie nieważności jej § 24 w zakresie ustaleń dla terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym obowiązkowo należy umieścić postanowienia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W myśl § 4 pkt 9 lit. a rozp.M.I. ustalenia w ramach wskazanych zasad powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. W § 24 pkt 3 zaskarżonego planu dla terenów oznaczonych symbolem I.KDW/1-I.KDW/9 ustalono warunki, zasady i standardy zagospodarowania terenu określając szerokość drogi w liniach rozgraniczających zgodnie z rysunkiem planu. Skoro rysunek planu jest uszczegółowieniem zapisów części tekstowej planu, sporządzonym w określonej skali i ustawa dopuszcza odesłania do jego zapisów dla wyjaśnienia części tekstowej, to na podstawie rysunku planu dopuszczalne jest określenie parametrów dróg wewnętrznych, jak uczyniono to w niniejszym planie. Znaczące jest to, że Wojewoda sam zwrócił uwagę, że określenie parametru szerokości dróg wewnętrznych jest możliwe w tekście planu tylko dla regularnego ich przebiegu. Z tego wynika, że nieregularny przebieg tych dróg uniemożliwia ustalenie ich szerokości poprzez zapis tekstu planu. Skoro w niniejszej sprawie przebieg dróg wewnętrznych zasadniczo jest nieregularny, a tylko w nieznacznym zakresie można pokusić się o wyznaczenie ich szerokości poprzez zapis w tekście planu, to uzasadnionym był zabieg odczytania tego parametru wyłącznie z rysunku planu.

Nie jest zatem zasadny zarzut naruszenia zasad sporządzenia planu, tj. art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit a rozp.M.I., bowiem w istocie szerokość dróg

wewnętrznych została określona poprzez odesłanie do rysunku planu.

Wobec powyższego także niezasadne jest stwierdzenie nieważności § 21 pkt 4 zaskarżonej uchwały. Skoro tereny elektrowni wiatrowych mają zapewniony dostęp do drogi publicznej z przyległych dróg wewnętrznych oznaczonych symbolem I.KDW/2-I.KDW/9 to uchylanie zasad obsługi w zakresie komunikacji dla tych terenów jest niecelowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności § 21 pkt 4 uchwały w zakresie dotyczącym terenów I.KDW/1, I.KDW/2, I.KDW/3, I.KDW/5, I.KDW/6, a ponadto § 21 w zakresie dotyczącym terenów I.EW/2, I.EW/3, I.EW/4, I.EW/7, I.EW/8, I.EW/9, a także części graficznej planu w zakresie tych terenów.

Zdaniem Sądu należy ponadto podzielić stanowisko Rady Gminy, że przy uchwalaniu § 29 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c zaskarżonego planu nie naruszono zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej. Z treści ww. postanowień planu wynika, że na terenie o przeznaczeniu podstawowym pod zabudowę usługową i rzemiosło oznaczonym symbolem II.U/1 dopuszczono jako przeznaczenie uzupełniające zabudowę mieszkaniową w postaci budynków mieszkaniowych wolnostojących, lokali mieszkalnych w budynkach przeznaczenia podstawowego (§ 29 pkt 2 lit. a, i pkt 3 lit. b). Na terenie II.UP/1 i II.UP/2 o przeznaczeniu podstawowym tereny usług publicznych przewidziano przeznaczenie uzupełniające zabudowa mieszkaniowa (§ 30 pkt 2 lit. a). Na terenie II.US/1 o przeznaczeniu podstawowym tereny usług sportu i rekreacji przewidziano przeznaczenie uzupełniające mieszkalnictwo dopuszczając zagospodarowanie poprzez lokale mieszkalne wyłącznie w ramach budynku przeznaczenia podstawowego lub uzupełniającego (§ 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c).

W § 12 ust. 6 zaskarżonej uchwały Rada Gminy określiła liczbę miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1), w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2) oraz w zabudowie wielorodzinnej (pkt 3). Nie określono ilości miejsc postojowych dla zabudowy mieszkaniowej w ramach przeznaczenia uzupełniającego na terenach II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2, II.US/1. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. istnieje obowiązek określenia minimalnej ilości miejsc przeznaczonych do

parkowania pojazdów w stosunku do każdej z przewidzianych funkcji. Nie ma znaczenia czy przeznaczenie terenu jest przeznaczeniem podstawowym czy uzupełniającym. Jednak zauważyć należy, że brak wskazania minimalnej ilości miejsc parkingowych dla przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa nie wyklucza możliwości ustalenia ilości miejsc parkingowych dla terenu zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa. Zauważyć należy, że wydając pozwolenie na budowę organy administracji architektoniczno-budowlanej muszą dokonać oceny zgodności projektu budowlanego z miejscowym planem obowiązującym na tym obszarze oraz ustalić zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi (art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo budowlane).

W myśl § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (j.t. Dz. U. 2015 r. poz. 1422) zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, miejsca postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również miejsca postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Liczbę i sposób urządzenia miejsc postojowych należy dostosować do wymagań ustalonych w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby miejsc, z których korzystają osoby niepełnosprawne (§ 18 ust. 2).

Jeśli zatem w planie miejscowym nie uregulowano w sposób jednoznaczny kwestii parkingów dla zabudowy mieszkaniowej czy mieszkalnictwa dopuszczonego jako przeznaczenie uzupełniające na terenach II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2, II.US/1, to z uwagi na przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową czy mieszkalnictwo należy takie miejsca przewidzieć dla stałych użytkowników (mieszkańców) i przebywających okresowo (gości) i osób niepełnosprawnych. Brak określenia liczby miejsc przypadających na stałych użytkowników czy użytkowników przebywających okresowo nie ma większego znaczenia skoro dla zatwierdzenia projektu zagospodarowania terenu muszą być one przewidziane. Nie wystąpi zatem sytuacja kiedy zaplanowany do budowy obiekt mieszkalny otrzyma pozwolenie na budowę jeśli projekt budowlany nie będzie przewidywał miejsc postojowych. Z istoty przeznaczenia zabudowy mieszkaniowej w powiązaniu z przepisami technicznymi wynika, że miejsca parkingowe muszą zostać przewidziane inaczej projekt budowlany jest niezgodny z przepisami technicznymi i pozwolenie na budowę nie może

zostać wydane zgodnie z prawem.

Tym samym brak jednoznacznego uregulowania liczby miejsc parkingowych dla zabudowy mieszkaniowej i mieszkalnictwa na terenie II.U/1, II.UP/1 i II.UP/2, II.US/1 poprzez zapisy § 29 pkt 2 lit. a, i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c nie ma wpływu na zgodność planu miejscowego z prawem, albowiem uchybienie to może zostać wyeliminowane na etapie oceny projektu zagospodarowania terenu na potrzeby wydania pozwolenia na budowę. W tym stanie sprawy należało więc ocenić powyższy brak jako nieistotne naruszenie zasad sporządzenia planu i odmówić stwierdzenia nieważności wskazanych wyżej przepisów. Mając to na uwadze, zarzuty skargi w zakresie § 29 pkt 2 lit. a, i pkt 3 lit. b, § 30 pkt 2 lit. a, § 32 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c nie podlegały uwzględnieniu.

Z powyższych względów na podstawie art. 151 P.p.s.a. orzeczono jak w sentencji wyroku.

Na oryginale własne podpisy
Za zgodność z oryginałem
REFERENT

Ewa Trojan

